

[Henry Christensen.]

problemer. Jeg vil nævne behovet for en videreførelse af den administrative reform, decentralisering og rationalisering af selve centraladministrationen.

Inden næste folketingssamling skal dog endnu en politisk sag afgøres: det er folkeafstemningen om valgretsaldere. I venstre finder det overvejende flertal en myndighedsalder på 20 år som i de øvrige nordiske lande rigtig og i konsekvens deraf en valgretsalder også på 20 år, så nær som muligt til hvad der er tilfældet i de andre nordiske lande. Vi er kedede af, at det politiske samarbejde ikke strakte til, at man i fællesskab nu havde gennemført en nedsættelse til de 20 år, hvorefter man senere, hvis de 20 år var blevet gennemført, kunne have forsøgt et forslag om 18 år. Det havde i hvert fald været at sikre Danmark på linje med de andre nordiske lande og dermed sikre dansk ungdom i hvert fald dette resultat. Er man ikke sikker på rigtigheden af de 18 år — og meget beror naturligvis på et skøn — ja, så må konsekvensen blive et nej den 24. juni. Bliver det resultatet, er det venstres hensigt i næste folketingsår at ville medvirke til gennemførelse af en valgretsalder på 20 år.

Som afslutning vil jeg gerne sige, at lige så forkert det er, når oppositionen kun har de sorte farver i sin malerbøtte — ikke engang lidt rødt var der jo — for den politiske udvikling i det forløbne år, lige så forkert ville det være, om regeringspartierne kun malede med de lyse farver. Noget lykkedes også efter venstres opfattelse bedre end andet, og samfundet har fremdeles store problemer at slås med. Jeg har nævnt nogle af dem. Der er ting i regeringens politik, som bedre svarer til venstres opfattelse end andre. Jeg føler, at adskilligt, som vi noterer som betydelige fremskridt og landvindinger, er blevet nået.

Når vi gør resultatet op, kan vi konstatere, at vi under denne regering og set ud fra venstres synspunkt med venstres deltagelse deri har nået adskilligt mere af venstres politik, end jeg har fantasi til at forestille mig nået under nogen anden tænkelig politisk konstellation på baggrund af den sammensætning, det nuværende folketing har. Men jeg vil heller ikke lægge skjul på, at der også var ting, som har skuffet venstres vælgere. Men samarbejde, som er folkestyrets

middel, kræver både vilje og evne til gensidig hensyntagen. Imellem de 3 regeringspartier har der efter venstres opfattelse fundet et forstandigt og loyalt samarbejde sted. Regeringen har vist, at den kunne arbejde og arbejde effektivt, ja, til tider altså mere effektivt, end jeg forstår oppositionen har brudt sig om.

Vi finder derfor stadig, at det er og var rigtigt, at de liberale partier fandt sammen om denne regeringsdannelse. Den var alternativet til en fortsat regering Krag, og en ny regering Krag er fortsat det eneste alternativ til den nuværende regering. Der er således mange gode grunde for, at den nuværende regering fortsætter sit politiske arbejde.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale, at man vedtager det foreliggende tillægsbevillingslovforslag.

Niels Helveg Petersen: I august 1969, midt i folketingets sommerferie, udløber NATOs første 20 års periode. Fra denne dato, fra dette tidspunkt, kan Danmark og andre medlemslande udmelde sig med 1 års varsel og kan tage stilling til NATO-medlemskabet, om jeg så må sige fra år til år. Vort medlemskab fortsætter som hidtil, men det radikale venstre lægger vægt på, at Danmark bevarer den handlefrihed, der ligger i denne nye situation.

Der er sket en væsentlig ændring i de udenrigspolitiske forhold i de forløbne 20 år. For 20 år siden var frygten for et stormagtsopgør i Europa mellem USA og Sovjetunionen stærk og levende. Det var denne frygt, der førte til dannelsen af Atlantpagten. Situationen er i dag ændret. Frygten for et stormagtsopgør i Europa er svindende, og jeg tror, det er en af de mindst sandsynlige udviklinger i den europæiske politik. På tværs af store og reelle interesse modsætninger i en række spørgsmål har USA og Sovjetunionen nået en høj grad af stiltiende forståelse for hinandens interesser og for hinandens vilkår. Denne forståelse har vel ikke medført løsning på konkrete politiske problemer i Europa, men har i høj grad tjent til at bidrage til at fjerne den umiddelbare frygt. Bl. a. af denne grund tror jeg, det er en realistisk vurdering, at de militære alliancer i de kommende år ikke vil spille den rolle, de hidtil har spillet.